

Sygn. akt V.2 Ka 30/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec

Protokolant: Beata Pinior

w obecności Marka Kasieczko Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Rybniku

po rozpoznaniu w dniu 15 kwietnia 2019 r.

sprawy: **Z. W. /W./**

s .S. i H.

ur. (...) w J.

oskarżonego przestępstwo z art. 286 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku Wydziału III Karnego

z dnia 16 listopada 2018r. sygn. akt III K 1436/18

I.utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II.obciąża oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatą za II instancję w kwocie 180 (sto osiemdziesiąt) złotych i zasądza od niego wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych .

SSO Jacek Myśliwiec

Sygn. akt V.2 Ka 30/19

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Rybniku wyrokiem z dnia 16 listopada 2018 roku, sygn. akt III K 1436/18 u z n a ł oskarżonego **Z. W.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu polegającego na tym, że w dniu 15 lipca 2017 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził K. B. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 5.500,00 złotych w ten sposób, że podczas sprzedaży samochodu osobowego marki K. C. o numerze rejestracyjnym (...), numerze VIN (...) wprowadził ją w błąd informując ją o braku znanych mu wad technicznych pojazdu, w sytuacji gdy wiedział, że silnik wymagał przeprowadzenia remontu bądź wymiany z uwagi na porysowane gładzie cylindrów, co wiązało się z nadmiernym zużyciem oleju silnikowego, czym spowodował K. B. szkodę w kwocie 7.060,21 złotych, przy czym przyjął, że wyrządził on K. B. szkodę w kwocie 6.560,21 złotych, tj. popełnienia występku z art. 286 § 1 kk i za to na mocy art. 286 § 1 kk w zw. z art. 34 § 1 pkt 1 kk i art. 35 § 1 kk przy zastosowaniu art. 37a kk wymierzył mu

karę 10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 32 (trzydziestu dwóch) godzin w stosunku miesięcznym;

Na mocy art. 46 § 1 k k o r z e k ł wobec oskarżonego środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz K. B. kwoty 6.560,21 (sześciu tysięcy pięciuset sześćdziesięciu złotych dwudziestu jeden groszy) złotych;

Na mocy art. 627 kpk i oraz art. 2 ustawy z dnia 23.06.1973 roku o opłatach w sprawach karnych z a s ą d z i ł od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, na które składają się wydatki w kwocie 70 (siedemdziesięciu) złotych oraz opłata w wysokości 180 (stu osiemdziesięciu) złotych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżony i wyrokowi zarzucił:

1.obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 KPK poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów polegające na selektywnym oparciu się przez Sąd I instancji na dowodzie niewiarygodnym z pominięciem szeregu okoliczności przemawiających za stanowiskiem oskarżonego w zakresie przebiegu zdarzenia;

2.naruszenie przepisów postępowania dowodowego poprzez dowolne i wybiórcze a nie swobodną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego;

3.naruszenie przepisów postępowania a to art. 5 § 2 kk polegające na przyjęciu nieusuwalnych wątpliwości w zakresie przebiegu zdarzenia na niekorzyść oskarżonego;

4.naruszenie przepisów postępowania poprzez pominięcie dowodu z opinii biegłego a w konsekwencji orzeczenie wobec oskarżonego obowiązku naprawienia szkody polegający na obowiązku zakupu nowego silnika do pojazdu używanego przy równoczesnym pominięciu okoliczności, iż sprzedawany pojazd zawierał w sobie już upust cenowy z tytułu zakupu pojazdu używanego w którym nawet z ostrożności można przeprowadzić prace naprawcze objęte zakresem zgłoszeń.

Mając powyższe na uwadze wniósł o:

1.zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu,

e w e n t u a l n i e

2.uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Podniesiony w apelacji osobistej oskarżonego zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a będący następstwem naruszenia norm procesowych nie jest zasadny. Powyższy zarzut były słuszny tylko wtedy, gdyby sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego, albo też z faktów tych wysnuł wnioski niezgodne z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień sąd rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił, albowiem sąd ten wskazał dowody na których oparł swoje ustalenia faktyczne, a jednocześnie wskazał przesłanki, którymi kierował się odmawiając wiary dowodom przeciwnym. Z faktu, że sąd merytoryczny dokonał oceny dowodów – do czego zresztą był zobowiązany – nie wynika samo przez się, że poczynione ustalenia faktyczne są błędne. Jeśli ocena dowodów zebranych w sprawie nie wykracza poza ramy określone w przepisach postępowania, zwłaszcza zaś w art. 4 i 7 kpk. W istocie sąd rejonowy dokonał oceny dowodów w sposób bezstronny, nie przekroczył granic oceny swobodnej, a przy tym uwzględnił zasady wiedzy i doświadczenia życiowego, a swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Należy zwrócić uwagę, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jest w swej istocie jednorodny, a to za sprawą niekwestionowanych zeznań świadka M. G., który opisał stan wiedzy i świadomości oskarżonego co do stanu technicznego pojazdu, który następnie sprzedał nie informując

o istotnej wadzie. W tym kontekście nie budzi również wątpliwości przyjęta przez sąd rejonowy kwalifikacja prawna przypisanego oskarżonemu czynu. Wycena szkody jaką poniosła pokrzywdzona także nie budzi wątpliwości wbrew wywodom skarżącego ma wyważony charakter - opiera się bowiem o wartość używanego silnika, a nie jak twierdzi oskarżony nowego. Także również w tym aspekcie, a to wartości szkody, apelacja na uwzględnienie nie zasługiwała. Generalnie zarzuty i argumenty apelacji miały charakter czysto polemiczny, sprowadziły się do negowania ocen i ustaleń sądowych i zastępowania ich ocenami i wnioskami własnymi, w żadnym zaś razie nie podważają one trafności rozstrzygnięcia sądu rejonowego.

W świetle zebranego i prawidłowo ocenionego przez Sąd I instancji materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, że oskarżony dopuścił się przypisanego mu przestępstwa.

Mając powyższe na uwadze i uznając analizę materiału dowodowego dokonaną przez sąd rejonowy za prawidłową sąd okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie winy, ani też podstaw do jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Wymierzona oskarżonemu kara ograniczenia wolności oraz obowiązek naprawienia szkody nie można uznać za rażąco niewspółmiernie surowe, stąd też również w tym aspekcie brak było podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku.

Sędzia Sądu Okręgowego

Jacek Myśliwiec